

Marcelo Viquez. *Sin título, 2019-2024*

Aljub / Casal Solleric

20 gener - 17 març 2024

Comissariat: Helena Juncosa

A l'*Aljub* del Casal Solleric es presenta la instal·lació *Sin título, 2019-2024*, de l'artista uruguaià establert a Mallorca Marcelo Viquez. Es tracta d'una instal·lació performativa que s'activarà i completarà amb la intervenció dels visitants que, sense tenir plena consciència de la seva participació, no descobriran l'envergadura de l'obra fins a assolir l'última sala del recorregut a través d'aquest singular espai expositiu. Una tela blanca disposada sobre el terra recorre tot l'itinerari i serà trepitjada i embrutada per les persones que visitin la mostra. A l'extrem final de la tela es troba un pal trencat, cosa que permet intuir que es tractava d'una bandera (formalment una bandera es defineix com una peça de roba, comunament de forma rectangular, que s'assegura per un dels costats a un pal o una drissa).

La càrrega simbòlica de certs elements és indubtable. La bandera, una manera senzilla d'expressar una idea complexa, és un emblema poderós que identifica la nació amb un símbol i té un fort component emocional. La bandera representa una col·lectivitat i té a veure amb la identitat, i quan aquesta està en perill es recolza sobre la bandera.

Els conflictes són inherents a la història de la humanitat i precisament en aquests moments diverses guerres terribles conviuen de llarg a llarg del nostre món. Tot i que el germen d'aquest projecte de gran importància conceptual data d'alguns anys enrere –es va originar durant un viatge a Mèxic de l'artista–, no s'havia duit a terme fins ara, però lamentablement és vàlid per a contexts sociopolítics, moments i geografies diferents. Un assumpte, el de les banderes, en què Viquez ja havia parat atenció en certa manera en una altra de les seves obres: les "cortines-banderes".

L'art és un mitjà per a qüestionar i desafiar les interpretacions establertes dels símbols lligats tant als conflictes com a la pau; les banderes tenen poder per a unir, però també per a dividir. La representació de la bandera blanca –que és la que s'enarbora en desig de parlament o rendició– essent trepitjada, genera una confrontació directa amb les nostres percepcions més arrelades, incitant-nos a reflexionar en profunditat sobre el significat d'aquests emblemes. L'ambigüitat de l'obra, la dualitat que es manifesta, planteja preguntes sobre la veritable naturalesa de la bandera blanca, convidant a participar en un diàleg, cosa que permet que diverses perspectives s'entrellacin i enriqueixin la comprensió general.

Si ens hi fixam bé, durant el recorregut trobarem també en una de les parets de l'espai un petit dibuix, com si l'hagués fet algú que hi hagués passat. Unes paraules s'hi creuen entre si compartint algunes lletres: "dualitat", "símbol", "tèxtil", "drets" i "trepitjat", com en el joc de l'Scrabble. Són les paraules clau, els conceptes sobre els quals reflexiona l'artista i convida a aprofundir-hi.

Com planteja l'artista, la bandera blanca "és una crida a la rendició o, per contra, un recordatori inherent a la pau?" Evidentment, aquesta obra no ens suggerirà a tots remetre a les mateixes premisses, cosa que certament enriqueix la proposta. El diàleg és una eina valuosa per a abordar les complexitats inherents a aquests temes importants. En servir com a catalitzador d'exploració col·lectiva, l'obra no es limita a una expressió visual; es converteix en un vehicle per a la revaluació de les nostres idees preconcebudes sobre conceptes fonamentals com la pau o la resistència.

Marcelo Viquez (Montevideo, 1971) resideix a Mallorca des de fa més de dues dècades. La seva pràctica artística inclou diferents mitjans: el dibuix, l'escultura, la instal·lació, la pintura, el vídeo, la fotografia i la música. Amb una percepció de la realitat molt personal, se serveix de la seva pròpia biografia, de les seves passions, experiències o neguits, per a fer un retrat crític de la societat que l'envolta, però ho fa des de l'humor i amb ironia. Utilitza sovint en els seus dibuixos i pintures el missatge escrit com a part del llenguatge visual. Per a les seves escultures s'apropia, manipula i descontextualitza objectes quotidians i juga amb l'escala i els antagonismes, dotant així de capes més profundes de significat les seves composicions que ens atrauen i inquieten. Arribar al fons del que proposen no sempre és una tasca fàcil, ja que les claus de les seves obres no són sempre òbvies.

Marcelo Viquez. *Sin título, 2019-2024*

Aljub / Casal Solleric

20 enero - 17 de marzo 2024

Comisariado: Helena Juncosa

En el *Aljub* del Casal Solleric se presenta la instalación *Sin título, 2019-2024*, del artista uruguayo afincado en Mallorca Marcelo Viquez. Se trata de una instalación performativa que se va a activar y completar con la intervención de los visitantes que, sin tener plena conciencia de su participación, no descubrirán la envergadura de la obra hasta alcanzar la última sala del recorrido a través de este singular espacio expositivo. Una tela blanca dispuesta sobre el suelo recorre todo el itinerario y será pisada y ensuciada por las personas que visiten la muestra. En el extremo final de la tela se encuentra un mástil roto lo que permite intuir que se trataba de una bandera (formalmente una bandera se define como una pieza de tela, comúnmente de forma rectangular, que se asegura por uno de sus lados a un mástil o a una driza).

La carga simbólica de ciertos elementos es indudable. La bandera, una forma sencilla de expresar una idea compleja, es un emblema poderoso que identifica la nación con un símbolo y posee un fuerte componente emocional. La bandera representa a una colectividad y tiene que ver con la identidad, y cuando esta está en peligro se apoya en la bandera.

Los conflictos son inherentes a la historia de la humanidad y precisamente en estos momentos varias guerras terribles conviven a lo largo y ancho de nuestro mundo. Aunque el germen de este proyecto de gran calado conceptual data de algunos años atrás –se originó durante un viaje a México del artista–, no se había llevado a cabo hasta la fecha, pero lamentablemente es válido para contextos sociopolíticos, momentos y geografías distintas. Un asunto, el de las banderas, al que Viquez ya había prestado atención en cierta manera en otra de sus obras: las “cortinas-banderas”

El arte es un medio para cuestionar y desafiar las interpretaciones establecidas de los símbolos ligados tanto a los conflictos como a la paz; las banderas tienen poder para unir, pero también para dividir. La representación de la bandera blanca –que es la que se enarbola en deseo de parlamento o rendición–, siendo pisoteada, genera una confrontación directa con nuestras percepciones más arraigadas, incitándonos a reflexionar en profundidad sobre el significado de estos emblemas. La ambigüedad de la obra, la dualidad que se manifiesta plantea preguntas sobre la verdadera naturaleza de la bandera blanca, invitando a participar en un diálogo, lo que permite que diversas perspectivas se entrelacen y enriquezcan la comprensión general.

Si nos fijamos bien durante el recorrido encontraremos también en una de las paredes del espacio un pequeño dibujo, como si lo hubiera realizado alguien que hubiera pasado por allí. En él, unas palabras se cruzan entre sí compartiendo algunas letras: dualidad, símbolo, textil, derechos y pisoteado, como en el juego del Scrabble. Son las palabras clave, los conceptos sobre los que reflexiona el artista e invita a profundizar con esta obra.

Como plantea el artista, la bandera blanca “¿es una llamada a la rendición o, por el contrario, un recordatorio inherente a la paz?” Evidentemente esta obra no nos va a sugerir lo mismo a todos o a remitir a las mismas premisas, lo que ciertamente enriquece la propuesta. El diálogo es una herramienta valiosa para abordar las complejidades inherentes a estos temas importantes. “Al servir como catalizador de exploración colectiva, la obra no se limita a una expresión visual; se convierte en un vehículo para la revaluación de nuestras ideas preconcebidas acerca de conceptos fundamentales como la paz o la resistencia.”

Marcelo Viquez (Montevideo, 1971) reside en Mallorca desde hace más de dos décadas. Su práctica artística abarca diferentes medios: el dibujo, la escultura, la instalación, la pintura, el vídeo, la fotografía y la música. Con una percepción de la realidad muy personal, se sirve de su propia biografía, de sus pasiones, experiencias o desazones, para hacer un retrato crítico de la sociedad que le rodea pero lo hace desde el humor y con ironía. Utiliza con frecuencia en sus dibujos y pinturas el mensaje escrito como parte de su lenguaje visual. Para sus esculturas se apropia, manipula y descontextualiza objetos cotidianos y juega con la escala y con los antagonismos, dotando así de capas más profundas de significado a sus composiciones que nos atraen e inquietan. Llegar al fondo de lo que proponen no siempre es tarea fácil ya que las claves de sus obras no son siempre obvias.

Marcelo Viquez. *Untitled, 2019-2024*

Aljub / Casal Solleric

20 January - 17 March 2024

Curator: Helena Juncosa

The installation *Untitled, 2019-2024*, by the Uruguayan artist based in Mallorca Marcelo Viquez, is presented in the *Aljub* at the Casal Solleric. This is a performative installation that will be activated and completed with the intervention of visitors who, without being fully aware of their participation, will not discover the magnitude of the work until they reach the last room of the route through this unique exhibition space. A white cloth arranged on the floor runs along the entire itinerary and will be stepped on and made dirty by the people who visit the exhibition. At the final end of the fabric there is a broken flagpole, which suggests that it was a flag (formally a flag is defined as a piece of fabric, commonly rectangular in shape, that is secured on one of its sides to a pole or a halyard).

The symbolic load of certain elements is undoubted. The flag, a simple way to express a complex idea, is a powerful emblem that identifies the nation with a symbol and has a strong emotional component. The flag represents a community and has to do with identity, and when this is in danger it relies on the flag.

Conflicts are inherent to the history of humanity and precisely at this time several terrible wars coexist throughout our world. Although the germ of this project of great conceptual significance dates back a few years - it originated during a trip to Mexico by the artist - it had not been carried out to date, but unfortunately it is valid for different socio-political contexts, moments and geographies. An issue, that of the flags, to which Viquez had already paid attention in a certain way in another of his works: the "curtains-flags."

Art is a means to question and challenge established interpretations of symbols linked to both conflict and peace; Flags have the power to unite, but also to divide. The representation of the white flag – which is the one raised in the desire for parliament or surrender – being trampled generates a direct confrontation with our most deeply rooted perceptions, inciting us to reflect in depth on the meaning of these emblems. The ambiguity of the work, the duality that is manifested, raises questions about the true nature of the white flag, inviting participation in a dialogue, allowing diverse perspectives to intertwine and enrich the general understanding.

If we look closely during the tour we will also find on one of the walls of the space a small drawing, as if it had been made by someone who had passed by there. In it, some words cross each other sharing some letters: duality, symbol, textile, rights and trampled, as in the game of Scrabble. They are the key words, the concepts on which the artist reflects and invites us to go deeper with this work.

As the artist suggests, the white flag “is a call to surrender or, on the contrary, an inherent reminder of peace?” Obviously this work is not going to suggest the same thing to all of us or refer to the same premises, which certainly enriches the proposal. Dialogue is a valuable tool for addressing the complexities inherent in these important issues. “By serving as a catalyst for collective exploration, the work is not limited to a visual expression; It becomes a vehicle for the reevaluation of our preconceived ideas about fundamental concepts such as peace or resistance.”

Marcelo Viquez (Montevideo, 1971) has lived in Mallorca for more than two decades. His artistic practice encompasses different media: drawing, sculpture, installation, painting, video, photography and music. With a very personal perception of reality, he uses his own biography, his passions, experiences or troubles, to make a critical portrait of the society that surrounds him, but he does so with humor and irony. He frequently uses the written message in his drawings and paintings as part of his visual language. For his sculptures he appropriates, manipulates and decontextualizes everyday objects and plays with scale and antagonisms, thus providing deeper layers of meaning to his compositions that attract and disturb us. Getting to the bottom of what they propose is not always an easy task since the keys to their works are not always obvious.

Ajuntament
de Palma

PalmaCultura

CasalSolleric